

Nr 11.

Av herr **Olofsson** i Digernäs, om sänkning av anslaget till svenska väginstitutet.

I meddelande 28 från Svenska Väginstitutet framgår, att institutet börjat och ämnar fortsätta med utredning av s. k. rullningsmotstånd, för minskning av driftkostnad vid automobiltrafik å allmänna vägar. För något år sedan gjorde institutet även en utredning rörande den bästa och starkaste stensort, som fanns att få för krossning av makadam till vägbeläggning. Sådana utredningar förefalla en lekman ganska onödiga. Om en väg stensattes, makadamiseras eller hårdbelägges med annan materiel, på det allmännas bekostnad, så torde väl den enskilde trafikanten få finna sig i, om vägen är belagd med tuktad sten, betong eller grus. Frågan gäller väl vad som är för det allmänna bäst och billigast, d. v. s. det mest praktiska förfarandet vid hårdbeläggning av de allmänna vägarna. Jag föreställer mig att olika metoder kunna tillämpas på olika platser för att följa den mest praktiska utvägen. Vad beträffar utredning av frågan, om vilken stensort som bäst lämpar sig till vägmakadam, så anser jag att detta är en opraktisk utredning, som endast kostar pengar till ingen nytta för någon. Om t. ex. efter en noggrann utredning man finner att den hårdaste och mest slitstarka makadamen fås av en stensort, som finnes nere vid västkusten, inte kan man vara så opraktisk, att man fraktar den till Norrland eller annan från västkusten avlägsen plats för underhåll av vägar. Jag menar att sådana utredningar som här påpekats, ha ingen praktisk betydelse och nytta och att väginstitutet borde kunna använda pengarna på ett bättre sätt. Men antagligen äro inkomsterna för institutet så stora, att man inte vet, hur man på annat sätt skall kunna förbruka desamma. Med stöd av det anförda får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen ville besluta om sänkning av anslaget till Svenska Väginstitutet till hälften mot det nuvarande.

Stockholm den 16 januari 1931.

Johan Olofsson.